

La música a l'ensenyament obligatori

L'opinió dels especialistes:

Josep Sbert i Leonor Vich

Professors de Música d'ESO

IES Ses Estacions

Quin lloc hauria d'ocupar la música dins l'ensenyament? Quina és la seva funció?

L'Educació Musical és ja una assignatura "normalitzada" a l'ensenyament reglat o potser encara es considerada com una activitat lúdica o de revestiment?

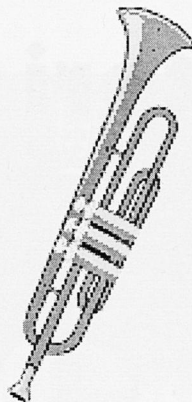
La música és un fet real i social inqüestionable, per bé o per mal, com ja sabien perfectament els antics grecs. No es pot sortir al carrer o entrar en un lloc públic sense que els sons organitzats per l'home, la música, ens colpegi, fort o flux, bé o malament. És evident que davant d'una oferta tan immensa, variada i difícil són necessaris uns criteris de selecció, de tria, de control de qualitat. Aquesta és, per nosaltres, una de les funcions de la música dins l'ensenyament, independentment del nivell. Una altra funció, primordial, és la vivència d'un fet immaterial i emocional. Hi ha gent, per desgràcia, no ha viscut aquest moment quasi místic. Això que pareix tan difícil és pot aconseguir amb mitjans tan fàcils i a l'abast com les cançons nostres o l'audició d'una obra ben escollida.

En realitat la música, com que participa dels dos conceptes (activitat "normalitzada" i activitat "lúdica") sempre hi anirà a cavall. Des del punt de vista d'un observador, a un institut la música adopta les dues formes de manera constant i ambigua. Si ho miram des dels currículums oficials es podria dir que avui en dia, si la cosa no canvia, la música està mes o manco en el lloc que li correspon dins els instituts.

Solfeig a l'ensenyament reglat?

Si ens referim al solfeig de nivell de conservatori, no. La funció de la música a l'institut no és de crear tècnics. És, com hem dit, la de fomentar sensibilitats i crear uns criteris, fonamentalment. Naturalment que, de manera simplificada es dona dins els programes una teoria i una pràctica que inclouen un cert "solfeig", però normalment només rítmic.

És necessari “tenir bona oïda per ser un bon alumne de música?. Aquesta, s’adquireix amb la pràctica?

Creim que no. Com que l’objectiu no és crear professionals, els alumnes no necessàriament han de tenir “bona oïda”. De fet hi ha bons músics que, al manco en l’aspecte de entonació, tenen problemes. Això reforça la idea que la música és un fet interior, superior a la realitat immediata.

Amb la pràctica l’oïda va millorant, és indubtable. Molts de problemes d’oïda –al manco a secundària- són deguts als canvis fisiològics propis de l’edat.

La funció de la música a l’institut no és de crear tècnics. És la de fomentar sensibilitats i crear uns criteris, fonamentalment.

Com en l’esport, en què hi ha entrenadors de campions sense que ells ho hagin estat, i campions que no seran mai bons entrenadors, ¿es pot ser un bon professor de música sense ser un bon músic?

No, impossible. De tota manera, “bon músic” no vol dir “primera figura”. Bon músic vol dir “esser músic”, poder transmetre la música, cosa que no es fa a base de teoria i audicions, es fa d’una manera subtil, emocional, física a vegades. Fins i tot un “bon músic” no diríem que sigui sempre un professional, pot ser un bon aficionat d’aquest “bojos”, que t’engresquen sempre que tinguin una idea clara del fet musical.

Bon músic vol dir “esser músic”, poder transmetre la música, cosa que no es fa a base de teoria i audicions, es fa d’una manera subtil, emocional, física a vegades.

Quins són els principals entrebancs que us trobau com a professors de música (ràtios, aules específiques, material, nombre d’hores lectives, ...)

La principal dificultat és, al nostre nivell d’ESO, la falta de contacte amb la música que han tingut els alumnes abans d’arribar a les nostres aules. Volem dir amb això que no només aspectes tècnics, sinó també els aspectes emocionals i de respecte cap al fet musical que no han estat treballats. Desgraciadament quasi sempre hem de començar amb un nivell de zero. □

